

РЕШЕНИЕ

№ 7624

гр. София, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 18.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7517** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Е. П. Б., подадена чрез пълномощника му адв.Ч., срещу мълчалив отказ на министъра на вътрешните работи за произнасяне по искане вх.№ 812105-18/10.06.2021г. по описа на Министерството на вътрешните работи /МВР/ за заличаване на личните данни на жалбоподателя от 20.05.2020г. и 18.08.2020г., въведени в Централния полицейски регистър или други информационни масиви.

Жалбоподателят моли за отмяната на този отказ като незаконосъобразен. Сочи, че с постановление от 01.09.2020г. на прокурор при СРП е постановен отказ за образуване на наказателно производство – чл.24, ал.1, т.1 НПК, по преписки на 05 РУ на СДВР, пр.пр. № 35486/2020г. по описа на СРП. С решение на СРС, НО, 7 състав по адм.д. № 11547/2020г. заповедта за задържане от 18.08.2020г. на жалбоподателя била отменена. Съгласно постановление от 21.05.2020г. на прокурор при СГП по ДП № 3384 ЗМК-787/2020г. по описа на 09 РУ на СДВР, пр.пр. № 9464/2020г. по описа на СГП, Б. имал качеството свидетел по делото, а не му е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл.354а, ал.1 НК. Същевременно от протокол от съдебно заседание от 23.05.2020г. по НЧД № 1695/2020г. по описа на СГС се установявало, че Е. Б. няма дори качеството свидетел. Заповедта за задържане на Б. от 20.05.2020г. била отменена с решение на СРС по дело № 6159/2020г. С оглед тези данни намира, че ответникът е следвало да постанови решение за заличаване на личните данни, регистрирани на посочените дати.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържа чрез адв.Ч., която претендира и присъждане на разносните по делото.

Ответникът по оспорването – директорът на Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/, конституиран в това процесуално качество на основание Заповед рег.№ 8121з-1111/08.10.2019г. на министъра на вътрешните работи вр. чл.22, ал.2 от Инструкция № 8121з-1280/07.10.2021г. за реда за обработване на лични данни в Министерството на вътрешните работи, оспорва допустимостта на жалбата като твърди, че проверката по подаденото заявление не е приключила. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, не се представлява.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по искане на жалбоподателя, подадено чрез пълномощника му адв.Ч., заведено в МВР с вх.№ 812105-18/10.06.2021г. /л.10 по делото/ за заличаване на обработвани негови лични данни, въз основа на обстоятелствата, изложени в жалбата. В подкрепа на наведените в искането твърдения за отсъствие на предпоставките за обработване на личните данни на жалбоподателя, към него са приложени справки, постановления, решения и пр.

От приложената на л.11-14 справка, съдържаща се в писмо от 10.05.2021г. на началника на 03 сектор ИОАП до директора на СДВР се установява, че в ЦИС „Полиция – КОС“ за датите, посочени в искането, има въведена следната информация: за 20.05.2020г. – задържане от полицейски орган; въведено от 09 РУ СДВР; като причина за задържането е посочено чл.354а, ал.3 придобиване държане на рискови наркотици; основание за задържането – чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР – извършено престъпление. За 18.08.2020г. е вписано задържане от полицейски орган на 05 РУ СДВР; като причина за задържането е вписано „извършил престъпление“, а като основание за задържането е посочена разпоредбата на чл.72, ал.1, т.3 ЗМВР – психични отклонения.

На л.15 и сл. по делото е приложено постановление от 01.09.2020г. по пр.пр.№ 35486/2020г. по описа на СРП, с което е отказано образуването на досъдебно производство по материалите, съдържащи се в преписки с вх.№№ 229000-12696/2020г.; рег.№ 229р-21683/2020г. и рег.№ 229р-21642/2020г. по описа на 05 РУ на СДВР, като видно от мотивите на акта преписката е образувана в СРП по повод постъпили материали от 05 РУ на СДВР във връзка с извършена проверка по подаден сигнал от Р. К. относно лице с неадекватно поведение и възникнала саморазправа в магазин „Л.“. В хода на извършената проверка били снети сведения от няколко лица, сред които и жалбоподателят Е. Б. във връзка с обстоятелството, че същият е нанесъл удар в лицето на Ц. К. – клиент, излизащ от магазина. За това той бил задържан от повиканите служители на 05 РУ на СДВР, като заключението на прокурора е, че към този момент Б., за когото има данни, че страда от психично заболяване, се явява наказателно неотговорно лице, поради което не е налице годен субект на престъпление.

Прието като доказателство по делото е Решение от 26.10.2020г. на Софийски районен

съд, Наказателно отделение, 7-ми състав, постановено по адм.д. № 11547/2020г. по описа на СРС, с което е отменена Заповед за задържане рег.№ 229зз-1554/18.08.2020г., издадена от полицейски орган при 05 РУ на СДВР. Решението, съгласно отбелязаното в него, е влязло в сила на 18.11.2020г.

По отношение на другото задържане – това на 20.05.2020г., от доказателствата по делото се установява, че то извършено на основание издадена Заповед за задържане рег.№ 3384зз-575/20.05.2020г. по описа на 09 РУ на СДВР като съгласно писмото на л.20 по делото относно задържането на Б. има образувано ДП № 33843МК-787/2020г. по описа на 09 РУ, пр.пр.№ 9464/2020г. по описа на СГП. Видно от изготвения обвинителен акт по прокурорската преписка /л.21 и сл./, името на жалбоподателя не фигурира в него – нито като обвиняем, нито като свидетел. Заповедта за задържане от 20.05.2020г. е отменена с Решение от 09.06.2020г., постановено по адм.д. № 6159/2020г. по описа на СРС. Липсват доказателства същото да е влязло в сила.

След постъпване на подаденото от жалбоподателя искане в МВР то е изпратено по компетентност на директора на СДВР с писмо рег.№ 328бр-29786/29.06.2020г. с оглед разпоредбата на чл.14, ал.4 от Вътрешните правила, утвърдени със Заповед № 8121з-110/08.10.2019г. на министъра на вътрешните работи, предвид обстоятелството, че данните, чието заличаване се иска са въведени от СДВР и съответно компетентен да се произнесе по него е ръководителят на структурата, въвела данните. С писма са изискани преписи от постановените съдебни актове, както и преписи от отменените с тях актове и съответно административните преписки по издаването им.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.58, ал.1 АПК непроизнасянето на административния орган в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде актът. Този мълчалив отказ, според конкретиката на обстоятелствата, представлява индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.4 АПК, който според чл.149, ал.2 АПК може да бъде оспорен в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе.

В настоящия случай жалбоподателят е подал до министъра на вътрешните работи искане с вх.№ 812105-18/10.06.2021г. за заличаване на вписаните в информационните масиви, поддържани от МВР, негови лични данни по повод задържанията по реда на чл.72, ал.1 ЗМВР на 20.05.2020г. и 18.08.2020г.

Съгласно чл.28, ал.1 ЗМВР администраторът на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица разглеждат заявленията за упражняване на права от субектите на данни по чл.12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.53 - 56 от Закона за защита на личните данни, и изпълняват задълженията по чл.34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.68 от Закона за защита на личните данни, а администратор на лични данни, според разпоредбата на чл.29, ал.1 ЗМВР, е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица.

Министърът на вътрешните работи се е възползвал от предоставената от закона възможност като със Заповед № 8121з-1111/08.10.2019г. /приета като доказателството по делото – л.106/ е оправомощил да разглеждат и да се произнасят по постъпилите от субектите на лични данни искания за упражняване на права по чл.12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.53 - 56 от Закона за защита на личните данни, и изпълняват задълженията по чл.34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.68 от

Закона за защита на личните данни, ръководителите на структури по чл.37 ЗМВР като под т.1.б. са посочени директорите и заместник-директорите на СДВР и на областните дирекции на МВР.

С оглед посоченото, подаденото от жалбоподателя искане е изпратено на директора на СДВР с рег.№ 3286р-29786/29.06.2020г. Считано от тази дата е започнал да тече срокът за произнасяне на ответника по подаденото до него искане и изтича на 29.07.2021г. /чл.28, ал.4, изр.1-во ЗМВР/. Съдът намира, че в случая не са налице предпоставките за удължаване на срока за произнасяне в хипотезата по изр.2-ро на чл.28, ал.4 ЗМВР, тъй като макар да се касае за вписани лични данни по повод две задържания на Б., случаят не е с фактическа сложност, в какъвто смисъл е посочената разпоредба.

Доколкото до изтичането на определения в чл.28, ал.4, изр.1-во ЗМВР срок, както и до настоящия момент, ответникът не се е произнесъл по подаденото до него искане, е формиран мълчалив отказ по см. на чл.58, ал.1 АПК.

Жалбата срещу него е заведена в регистратурата на съда на 23.07.2021г., като предвид липсата на произнасяне на ответника и към момента, се явява допустима, обратно на тезата на ответната страна, изложена в придружителното писмо, с което преписката е администрирана до съда.

Въз основа на изложеното съдът приема, че жалбата, с която е сезиран, е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния срок за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно чл.24, ал.1 ЗМВР, в Министерството на вътрешните работи се изграждат информационни фондове и звена за събиране, обработване, систематизиране, съхраняване, анализиране, изготвяне и предоставяне на информация. Органите на МВР за изпълнение на дейностите си могат да обработват лични данни - чл.25, ал.1 ЗМВР. Обработването се осъществява при условията и по реда на Закона за министерството на вътрешните работи и на Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Както се посочи по-горе, чл.28, ал.1 ЗМВР предвижда, че администраторът на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица разглеждат заявленията за упражняване на права от субектите на данни по чл.12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.53 - 56 от Закона за защита на личните данни, и изпълняват задълженията по чл.34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл.68 от Закона за защита на личните данни, а чл.29, ал.1 ЗМВР предвижда възможност администраторът на лични данни – министърът на вътрешните работи, да предостави правомощията си по чл.28 на други длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1111/08.10.2019г. на министъра на вътрешните работи правомощията по чл.28, ал.1 и чл.29, ал.1 ЗМВР са делегирани на ръководителите на структури в МВР, сред които и ответника.

Следователно, след като данните на жалбоподателя са обработени и въведени в информационните фондове на МВР от служители на СДВР, то компетентен да се произнесе по подаденото от Б. искане, е директорът на СДВР.

Макар и постановен от компетентен административен орган, оспореният мълчалив отказ е незаконосъобразен, тъй като не е спазено изискването за форма на административния акт, регламентирано в чл.28, ал.3 ЗМВР. Съгласно посочената разпоредба отказът се извършва писмено, като се посочва само правното основание по ал.2, на което се основава. Посоченото нарушение съдът намира за съществено, по следните съображения:

Съгласно ал.2 на чл.28 ЗМВР администраторът на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица може да откажат пълно или частично упражняването на правата на субектите на данни по чл.12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и да не изпълнят задължението си по чл.34 от Регламент (ЕС) 2016/679, когато упражняването на правата или изпълнението на задължението: 1. би създадо риск за: а) националната сигурност; б) обществения ред и сигурност; в) предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, включително предпазването от и предотвратяването на заплахи за обществения ред и сигурност; г) защитата на субекта на данните или на правата и свободите на други лица; д) опазването на информация, класифицирана като държавна или служебна тайна; е) разкриване на източниците на информацията или негласните методи и средства за нейното събиране; 2. би накърнило изпълнението на законово определените дейности на органите на МВР; 3. се отнася до информация, въведена в Ш. информационна система (ШИС), базите данни на И. или базите данни на Е. от друга държава, от която не е получено съгласие за предоставянето ѝ.

С оглед така посочената регламентация от законодателя, в случая правното основание замества и фактическото или служи като такова, съответно, за да бъде извършена проверка за законосъобразност на отказ по чл.28, ал.2 ЗМВР следва да е налице изрично волеизявление на компетентния орган. Отсъствието на такова формира извод за допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като непосочването на конкретното правно основание, на което е постановен оспореният отказ, е пречка за извършване на контрол за законосъобразност от съда. Доколкото в случая предмет на оспорване е мълчалив отказ на компетентния орган да разгледа и се произнесе по подаденото до него искане за заличаване лични данни на жалбоподателя, то правното основание за постановяването му не може да се предполага от съда, съответно не може да бъде извършена преценка за правилността на приложението му въз основа на представените от страните доказателства.

С оглед изложеното оспореният мълчалив отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, съответно жалбата срещу него е основателна.

При този изход на спора на жалбоподателя се следват разноските по производството. такива са доказани в общ размер на 510 лева, от които 10 лева з внесена държавна такса по оспорването и 500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие на л.7 по делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.174 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Е. П. Б. мълчалив отказ на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи да се произнесе по искане вх.№ 812105-18/10.06.2021г. по описа на Министерството на вътрешните работи, подадено

от жалбоподателя, за заличаване на личните му данни, въведени в Централния полицейски регистър на 20.05.2020г. и 18.08.2020г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за произнасяне по подаденото от Е. П. Б. искане вх.№ 812105-18/10.06.2021г. по описа на Министерството на вътрешните работи, в съответствие с дадените в мотивите на решението указания по тълкуването и прилагането на закона, в едномесечен срок от съобщаване на решението.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Е. П. Б. сумата в размер на 510 /петстотин и десет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: